

Книгата на Даниил — номер двадесет и осем

Стени

Jeff Pippenger

2023-12-23

Навуходоносор представлява началото на адвентизма, началото на Съединените щати, началото на протестантския рог и началото на републиканския рог. Валтасар представлява края на всички тези линии.

Навуходоносор представя историята на вестите на първия и втория ангел от 1798 година до 1844 година и началото на Божия изследователен съд. Неговото свидетелство е паралелно на първа глава от книгата на Даниил. Валтасар представя историята на вестта на третия ангел от 1989 година до неделния закон и началото на Божия изпълнителен съд. Неговото свидетелство е паралелно на първа до трета глава от книгата на Даниил.

Навуходоносор отбелязва края на „седемте времена“, които дойдоха върху северното царство Израил през 1798 г., когато царството му бе възстановено, след като бе живял със сърце на звяр. Неговото свидетелство продължава до откриването на следизследователния съд в края на „седемте времена“, които дойдоха върху южното царство Юда през 1844 г. В неговото свидетелство думата „час“ представлява вестта за съдийния час на първия ангел, а след това отново представлява пристигането на тази вест. „Часът“ в неговото свидетелство отбелязва както 1798 г., така и 1844 г., които и двете представляват съответно заключението на първото негодувание и на последното негодувание.

Краят на Валтасар е отбелязан от мистичното писмо, което се равнява на две хиляди петстотин и двадесет. „Седемте времена“, били те представени като „час“, „разпръсване“ или „две хиляди петстотин и двадесет“, са символ на съд. Съдът над Нимрод беше „разпръсване“, над Навуходоносор — „седем времена“, а над Валтасар — две хиляди петстотин и двадесет. Когато Навуходоносор съди тримата достойни мъже, той заповяда пещта да бъде нагорещена „седем пъти“ повече от обикновеното.

Съдът на „седемте времена“ е отбелязан при идването на първата вест и при идването на третата вест. Краят на милеритския адвентизъм през 1863 г. започва с отхвърлянето на учението за „седемте времена“, а сто двадесет и шест години по-късно, през 1989 г., настъпи „времето на края“ за историята на третия ангел. Сто двадесет и шест е символ на „седемте времена“; така краят на движението на първия ангел през 1863 г. и началото на движението на третия ангел през 1989 г. са свързани помежду си чрез „седемте времена“ посредством символичните сто двадесет и шест.

Но свидетелството за падението на Валтасар в пета глава на Даниил учи, че никой не може да разпознае съда на „седемте времена“, макар че той е написан на „стената“. За републиканския рог съдът е написан върху „стената на разделението между църква и държава“ на Томас Джеферсън, която е премахната в пета глава на Даниил. За истинския

протестантски рог съдът е написан върху двете свещени карти, които са окачени на „стената“, за да може онзи, който го чете, да тича. Но в слепотата на Лаодикия думите са неразличими. И в двата случая думите на съда представят, че и истинският протестантски рог, и републиканският рог са претеглени на везните и са намерени недостатъчни. Историята за Валтасар има вест за републиканския рог, представляващ народите на света.

„В историята на Навуходоносор и Валтасар Бог говори на днешните народи.“ *Signs of the Times*, July 20, 1891.

Историята на Валтасар също има послание за протестантския рог, представляващ хората на света.

„В историята на Навуходоносор и Валтасар Бог говори на хората днес.“ *Bible Echo*, 17 септември 1894 г.

Грехът на Валтасар представлява греха и на двата рога на земния звяр. Грехът на всеки от роговете се състои в отхвърлянето на техните основополагащи истини, при положение че имат пълно познание за тези истини. Републиканският рог се държи отговорен пред светлината на Конституцията и пред ранната история, когато този божествен документ бе създаден, но оттогава насетне бива постепенно отхвърлян. Когато нацията заговори като змей, символичната стена на разделение между църква и държава ще бъде премахната. Що се отнася до истинския протестантски рог, светлината от историята на вестите на първия и втория ангел, когато бяха положени основите, е била постепенно отхвърляна и ще продължи да бъде все повече отхвърляна, докато накрая и „стената“ на Божия закон не бъде отхвърлена.

„Тук пророкът описва един народ, който, във време на всеобщо отстъпление от истината и правдата, се стреми да възстанови принципите, които са основата на Божието царство. Те са възстановители на пролома, направен в Божия закон — стената, която Той е поставил около Своите избрани за тяхна защита и на чиито предписания на справедливост, истина и чистота послушанието трябва да бъде тяхна постоянна закрила.

„С думи с недвусмислено значение пророкът посочва специфичното дело на този остатъчен народ, който съгражда стената. „Ако въздържиш ногата си в събота, за да не вършиш своето удоволствие в Моя свят ден, и наречеш съботата наслада, светия ден на Господа — почитаем; и Го почетеш, като не следваш своите пътища, нито търсиш своето удоволствие, нито говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те възкача на земните височини и ще те храня с наследството на баща ти Яков; защото устата Господни изговориха това.“ *Исая 58:13, 14.* Пророци и царе, 677, 678.

Библейската методология, разкрита от ангели на Уилям Милър, представлява Божиите пророчески закони, и за разлика от древния Израил, съвременният Израил трябваше да бъде пазител не само на закона на Десетте заповеди, но и на пророчествата.

„Бог е призовал Своята църква в тези дни, както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия секач на истината — вестите на първия, втория и

третия ангел — Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги приведе в свещена близост със Себе Си. Той ги е направил пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на свещените слова, поверени на древния Израил, това е свято поверение, което трябва да бъде предадено на света. Трите ангела от Откровение 14 представят хората, които приемат светлината на Божиите вестии и излизат като Негови оръдия, за да прогласят предупреждението по цялата ширина и дължина на земята. Христос заявява на Своите последователи: „Вие сте светлината на света.“ На всяка душа, която приема Исус, кръстът на Голгота говори: „Виж стойността на душата: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.“ Нищо не бива да се допуска да възпрепятства това дело. То е най-важното дело за времето; то трябва да има обхват, простиращ се до вечността. Любовта, която Исус прояви към човешките души в жертвата, която принесе за тяхното изкупление, ще подбужда всички Негови последователи.“ Свидетелства, том 5, 455.

„великите истини на пророчеството“, които бяха предадени от ангели и утвърдени чрез делото на Уилям Милър, са „свещено поверение, което трябва да бъде съобщено на света“. Законът на Десетте заповеди, законите на природата, законите на здравето и законите на пророческото изследване бяха дадени от същия Велик Законодател, и да се отхвърли една Заповед означава да се отхвърлят всички. Отхвърлянето на методологията, дадена на Уилям Милър, положи началото на постепенно въстание, което в крайна сметка ще доведе до това адвентизмът да отхвърли седмодневната събота.

„Господ има спор със Своя народ по изповед в тези последни дни. В този спор мъже на отговорни постове ще поемат курс, пряко противоположен на този, който следваше Неemia. Те не само сами ще пренебрегват и презират съботата, но и ще се опитат да я скрият от другите, като я затрупат под развалините на обичая и преданието. В църкви и на големи събрания под открито небе служители ще настояват пред народа за необходимостта да се спазва първият ден на седмицата. Има бедствия по море и по суша; и тези бедствия ще се умножават, като едно бедствие ще следва друго непосредствено; и малката група съвестни пазители на съботата ще бъде посочвана като тези, които навличат Божия гняв върху света чрез своето незачитане на неделята.

„Сатана настоява на тази лъжа, за да може да държи света в плен. Неговият план е да принуди хората да приемат заблуди. Той взема дейно участие в разпространяването на всички лъжерелигии и не ще се спре пред нищо в усилията си да наложи погрешни учения. Под прикритието на религиозна ревност хора, повлияни от неговия дух, са измисляли най-жестоки мъчения за своите ближни и са им причинявали най-ужасни страдания. Сатана и неговите служители и сега имат същия дух; и историята на миналото ще се повтори в нашите дни.“

„Има хора, които са насочили ума и волята си към извършване на зло; в тъмните кътчета на сърцата си те са решили какви престъпления ще извършат. Тези хора мамат сами себе си. Те са отхвърлили великия Божий мерилник на правдата и на негово място са издигнали свой собствен стандарт; и, сравнявайки себе си с този стандарт, обявяват себе си за свети. Господ ще им позволи да разкрият онова, което е в сърцата им, да проявят

духа на господаря, който ги владее. Той ще ги остави да покажат омразата си към Неговия закон в отношението си към онези, които са верни на неговите изисквания. Те ще бъдат движени от същия дух на религиозна ярост, който подтикваше тълпата, разпнала Христос; църквата и държавата ще се съединят в същата покварена хармония.

„Днешната църква е последвала стъпките на древните юдеи, които оставиха Божиите заповеди заради своите собствени предания. Тя измени наредбата, наруши вечния завет и сега, както и тогава, резултатът са гордост, неверие и безбожие. Нейното истинско състояние е изложено в следните думи от песента на Моисей: „Те се развратиха; те не са Негови чедра — това е техният порок; те са опако и извратено поколение. Така ли въздавате на Господа, о, народе безумен и неразумен? Не е ли Той твоят Отец, Който те е придобил? Не те ли е Той създал и утвърдил?““ Review and Herald, March 18, 1884.

Окончателното отхвърляне на истината от адвентизма настъпва при неделния закон, когато адвентизмът повтаря историята на древния Израил, когато „подбуждани от същия дух на религиозна ярост, който тласкаше тълпата, разпнала Христос, църква и държава ще се съединят в същата покварена хармония“. Постепенният бунт на адвентизма е представен в осма глава на Езекиил чрез четири нарастващи мерзости, които пророчески отбелязват четирите поколения на адвентизма, започнали през 1863 г. Последната мерзост е, когато водачите на Ерусалим се покланят на слънцето.

И той ме въведе във вътрешния двор на дома Господен; и ето, при входа на храма Господен, между притвора и олтара, имаше около двадесет и пет мъже, с гръб към храма Господен, а с лица към изток; и те се покланяха на слънцето към изток. Тогава ми рече: Видя ли това, сине човешки? Малко ли е за Юдовия дом, че вършат мерзостите, които вършат тук? Защото изпълниха земята с насилие и пак се върнаха да Ме разгневяват; и ето, турят клонката до носа си. Затова и Аз ще постъпя в ярост: окоето Ми няма да пощади, нито ще покажа милост; и макар да викат в ушите Ми с висок глас, пак няма да ги послушам. Езекиил 8:16–18.

Съдът, който се извършва в онова време, е илюстриран в „часа“ на съда над Валтасар.

Цар Валтасар направи голям пир за хиляда от своите велможи и пиеше вино пред хилядата. Валтасар, когато вкуси виното, заповяда да донесат златните и сребърните съдове, които баща му Навуходоносор беше взел от храма, който беше в Йерусалим, за да пият от тях царят, князете му, жените му и наложниците му. Тогава донесоха златните съдове, които бяха взети от храма на Божия дом, който беше в Йерусалим; и царят, князете му, жените му и наложниците му пиха от тях. Пиха вино и славеха боговете от злато, от сребро, от мед, от желязо, от дърво и от камък. В същия час се показаха пръсти на човешка ръка и писаха срещу светилника върху мазилката на стената на царския дворец; и царят видя частта от ръката, която пишеше. Тогава видът на царя се измени и мислите му го смутиха, така че ставите на кръста му се разхлабиха и коленете му се удържа едно о друго. Царят извика силно да доведат астролозите, халдейците и гадателите. И царят проговори и каза на вавилонските мъдреци: Който прочете това писмо и ми открие значението му, ще бъде облечен в багреница, ще има златна верига на шията си и ще бъде третият владетел в царството. Тогава влязоха

всички царски мъдреци; но те не можаха да прочетат писмото, нито да известят на царя значението му. Тогава цар Валтасар много се смути и видът му се измени в него, а велможите му бяха слисани. Даниил 5:1–9.

В „същия час“, когато присъдата над Валтасар настъпи, Седрах, Мисах и Авденаго бяха хвърлени в пещта, която беше нагорещена „седем пъти“ повече от обикновено.

Сега, ако сте готови, щом чуете звука на рога, свирката, китарата, псалтира, гайдата и всякакви музикални инструменти, да паднете и да се поклоните на образа, който съм направил — добре; но ако не се поклоните, в същия час ще бъдете хвърлени в пещта, горяща с огън; и кой е онзи Бог, Който ще ви избави от ръката ми? Седрах, Мисах и Авденаго отговориха и рекоха на царя: О, Навуходоносоре, не е нужно да ти отговаряме по това нещо. Ако е тъй, нашият Бог, на Когото служим, е силен да ни избави от пещта, горяща с огън; и Той ще ни избави от твоята ръка, о, царю. Но ако ли не, нека ти бъде известно, о, царю, че ние няма да служим на твоите богове, нито ще се поклоним на златния образ, който си издигнал. Тогава Навуходоносор се изпълни с ярост и изразът на лицето му се измени против Седрах, Мисах и Авденаго; затова заповяда да нагреят пещта седем пъти повече, отколкото обикновено я нагриваха. Даниил 3:15–19.

„Часът“ на съда за Валтасар е същият „час“ на съда за Седрах, Мисах и Авденаго, и в двете линии „седем времена“ са представени като символ на този съд. Тримата достойни мъже представляват двамата свидетели, които се възнасят с облаци на небето като знаме в „часа“ на голямото земетресение при Неделния закон, а Валтасар представлява съда на национално разорение, който се стоварва върху земния звяр в същия този „час“.

Ще продължим нашето изследване върху съда над Валтасар в следващата статия.

„Дълбоко съм смутена в ума си поради ниското равнище на благочестие сред нашия народ. И когато мисля за бедствията, произнесени над Капернаум, мисля колко много по-тежко ще дойде осъждението върху онези, които знаят истината и не са ходили според истината, а в искрите на собственото си разпалване. В нощните часове се обръщам към народа по един твърде тържествен начин, умолявайки ги да попитат собствената си съвест: Какво съм аз? Християнин ли съм, или не съм? Обновено ли е сърцето ми? Оформила ли е преобразяващата благодат на Бога характера ми? Разкайни ли са греховете ми? Изповядани ли са? Простени ли са? Едно ли съм с Христос, както Той е едно с Отца? Мразя ли онова, което някога обичах? Обичам ли сега онова, което някога мразех? Считам ли всичко за загуба поради превъзходството на познаването на Христос Исус? Чувствам ли, че съм изкупено притежание на Исус Христос и че всеки час трябва да посвещавам себе си на Неговата служба?“

„Стоим на прага на велики и тържествени събития. Цялата земя ще бъде озарена от славата на Господа, както водите покриват бездните на великата бездна. Пророчествата се изпълняват и бурни времена са пред нас. Стари противоречия, които привидно са били заглъхнали за дълго време, ще бъдат възобновени, и ще възникнат нови противоречия; новото и старото ще се смесят, и това ще стане твърде скоро. Ангелите задържат четирите ветрове, за да не духат, докато на света не бъде дадено определеното

дело на предупреждение; но бурята се надига, облаците се съгъстват, готови да се излеят над света, и за мнозина това ще бъде като крадец нощем.

„Мнозина се усмихваха и не искаха да повярват, когато им казвахме преди двадесет и тридесет години, че неделята ще бъде наложена на целия свят и ще бъде издаден закон, за да принуди нейното спазване и да насилва съвестта. Виждаме, че това се изпълнява. Всичко, което Бог е казал за бъдещето, непременно ще се сбъдне; нищо няма да отпадне от всичко, което Той е изрекъл. Протестантизмът сега протяга ръце през бездната, за да стисне ръката на папството, и се образува съюз, за да потъпче и заличи от погледа съботата на четвъртата заповед; а човекът на греха, който по подбудата на Сатана установи фалшивата събота, това чедо на папството, ще бъде възвеличен, за да заеме мястото на Бога.“

„Цялото небе ми е представено като наблюдава разгръщането на събитията. Предстои да се разкрие криза във великия и продължителен спор относно управлението на Бога на земята. Нещо велико и решително предстои да стане, и то съвсем скоро. Ако има каквото и да е забавяне, характерът на Бога и Неговият престол ще бъдат поставени под съмнение. Небесният арсенал е отворен; цялата Божия вселена и нейните средства са в готовност. Нужно е правдата да изрече само една дума, и на земята ще се явят страшни проявления на Божия гняв. Ще има гласове и гръмотевици, и светкавици, и земетресения, и всеобщо опустошение. Всяко движение във вселената на небето има за цел да подготви света за великата криза.“

„Напрежението завладява всеки земен елемент; и като народ, на който е била дадена голяма светлина и чудно познание, мнозина от него са представени от петте спящи девиси със своите светилници, но без масло в съдовете си; студени, безчувствени, с немошно, замиращо благочестие. Докато един нов живот се разпространява и извира отдолу и бързо обзема всички оръдия на Сатана, подготвително за последния велик конфликт и борба, нова светлина и живот и сила слизат отгоре и завладяват Божия народ, който не е мъртъв, както мнозина сега са, в престъпления и грехове. Хората, които сега ще видят по онова, което става пред очите ни, какво скоро ще ни сполети, вече няма да се уповават на човешки изобретения и ще почувстват, че Светият Дух трябва да бъде признат, приет, представен пред народа, за да могат да се подвизават за Божията слава и да работят навсякъде по друмищата и пътищата на живота за спасението на душите на своите близни. Единствената канара, която е сигурна и непоколебима, е Канарата на вековете. Само онези, които градят върху тази Канара, са в безопасност.“

„Онези, които сега са плътски настроени, въпреки предупрежденията, дадени от Бога в Неговото слово и чрез свидетелствата на Неговия Дух, никога няма да се съединят със святото семейство на изкупените. Те са чувствено настроени, унижени в мислите си и мерзост пред Божиите очи. Те никога не са били осветени чрез истината. Те не са участници в божественото естество, никога не са победили аза и света с неговите страсти и похоти. Такива хора се намират навред из нашите църкви и в резултат църквите са слаби, болнави и готови да умрат. Сега не бива да се носи никакво

безразлично свидетелство, а решително, остро свидетелство, което изобличава всяка нечистота и възвеличава Исус. Ние като народ трябва да бъдем в положение на очакване, да работим и да чакаме, да бдим и да се молим.“

„Тази блажена надежда за второто явяване на Христос трябва често да се представя на народа с нейните тържествени действителности; очакването на скорошното явяване на нашия Господ Исус да дойде в Своята слава ще доведе до това земните неща да бъдат считани за празнота и нищожество. Всяка светска чест или отличие е без стойност, защото истинският вярващ живее над света; стъпките му напредват към небето. Той е странник и пришелец. Неговото гражданство е горе. Той събира в душата си слънчевите лъчи на Христовата правда, за да бъде горяща и светеща светлина в нравствения мрак, обвинил света. Каква силна вяра, каква жива надежда, каква пламенна любов, каква свята, посветена ревност за Бога се виждат в него, и какво ясно различие между него и света! „И тъй, бдете и се молете всякога, за да се удостоите да избегнете всичко това, което има да стане, и да застанете пред Човешкия Син.“ „Затова бдете, защото не знаете в кой час ще дойде вашият Господ.“ „Затова бъдете и вие готови; защото Човешкият Син иде в час, когато не мислите.“ „Ето, ида като крадец. Блажен е оня, който бди и пази дрехите си.“ Pamphlets, 38–40.